

หนึ่งในสักจีพยาน

ขนติโก ภิกขุ เป็นศิษย์ท่านหนึ่งของหลวงปู่ที่มีประสบการณ์ได้รู้เห็นหนทางพระนิพพาน ท่านได้บันทึกเรื่องราวลงในหนังสือนวนิยายวรรณคดีปากน้ำ ภาชีเจริญ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับผลการปฏิบัติธรรมของท่านเมื่อวันบรรพชาอุปสมบท ที่พระอุโบสถวัดปากน้ำ ภาชีเจริญ ไว้ที่น่าสนใจว่า

ในขณะที่ท่านกำลังคุกเข่าประนมมือรอหลวงปู่เอ้าจะออกมาสวมให้ แล้วจะได้ออกไปครองผ้า นั้น หลวงปู่ท่านกล่าวว่า “เธอจำได้ไหมผมที่โดนเมื่อเธอก่อนจะเข้ามาขอบรรพชานะเคยหยิบจับขึ้นดูบ้างหรือเปล่า” เมื่อท่านตอบว่าจำได้ หลวงปู่ก็ให้ท่านหลับตา น้อมเอาปอยผมนั้นมาไว้ตรงกลางกาย แล้วให้เอาความคิด ความนึกและความจำ ไปจดไว้ที่ตรงกลางก้นนั้น

ท่านสงสัยว่าหลวงปู่ต้องการอะไรหนอ และคิดว่านั่งหลับตาอยู่มันจะเห็นอะไรได้ แถมนั่งคุกเข่าก็ทำให้ท่านเมื่อยเอากาย

“เห็นแล้วหรือยัง” หลวงปู่ถาม ท่านตอบว่า “ยังไม่เห็นอะไรเลย”

หลวงปู่สั่งว่า “ทำใจของเราให้หยุด ให้นิ่ง คตินึกเอาผมของเรา

ให้เกิด ให้เห็น อยู่ตรงกลางกัก (กลางกาย) ชี พยายามนึกแล้วดูให้ดูจะได้เห็น”

ขณติโก ภิกขุ เล่าว่า “นั่งมานานเท่าใดไม่รู้ตัว ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านเรื่อยๆ ไป ทำจิตมิให้วอกแวก... โอ! ท่านที่เคารพทั้งหลาย เป็นที่น่าประหลาด น่าประหลาดจริงๆ ข้าพเจ้าได้เริ่มเห็นสิ่งหนึ่งปรากฏขึ้นในความมืดนั้นแล้วอย่างเลื่อนกลางเต็มที แต่แล้วสิ่งนั้นก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นๆ โดยลำดับ ชัดขึ้นจนสังเกตเห็นได้ เหมือนกับการลืมตาเห็นที่เดียวอะไรหรือ เห็นอะไร ปอยผมนะซีท่าน ปอยผมของข้าพเจ้าเอง ปอยผมที่ข้าพเจ้าได้หยิบดู เมื่อทำการโกนศีรษะก่อนเข้ามาบรรพชานั่นเอง ช่างเป็นการน่าประหลาดอะไรเช่นนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกความรู้สึกไม่ถูกว่าเป็นอย่างไร ความตื่นเต้นของข้าพเจ้านี้เองทำให้ข้าพเจ้ารีบเรียนท่านว่า เห็นแล้ว เห็นแล้วครับผม”

ท่านคิดว่า คราวนี้หลวงปู่คงจะให้ออกไปครองผ้าได้แล้ว แต่ไม่เป็นดังที่คิด เพราะหลวงปู่สั่งให้ท่านดูว่า ปลายผมซีไปทางไหน แล้วให้ดูปอยผมต่อไป ต่อมาท่านรู้สึกว้าวเริ่มเบาหวิวๆ พิกุล ใจรู้สึกสบายจริงๆ จนไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาพรรณนาได้ ทันใดนั้นปอยผมสีดำก็ค่อยๆ เลือนหายไป ค่อยๆ เห็นวงกลมมีแสงเรืองๆ ขึ้นมาแทนที่ ต่อมาวงกลมวงนี้กลายเป็นดวงใสคล้ายดวงแก้วสุกสว่างดังดวงจันทร์ ความเมื่อยขบต่างๆ ที่มีอยู่ไม่ทราบว่ายหายไปได้อย่างไร

หลวงปู่ถามว่า “ได้เห็นอะไรอีกไหม”

“เห็นแสงสว่าง เป็นดวงกลมขนาดเท่าลูกมะนาวเอียงๆ ครับผม”

หลวงปู่บอกว่า “เอาละ วันนี้พอกันที เธอจงจดจำดวงที่เธอเห็นนี้ไว้ให้ดี หลับตาให้เห็น ลืมตาให้เห็น ไม่ว่าเวลาใดๆ ให้เห็นอยู่เสมอๆ อย่าให้สูญไปเสีย” ท่านสั่ง ประกายตาแจ่มใสด้วยความพอใจ

“ดวงใส่นั้นแหละเป็นจุดต้นทางนำเราไปสู่พระนิพพานละ เป็นทางไปของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เป็นทางถูกทางตรงทางเดียวเท่านั้นไม่มีทางอื่น จดจำไว้ให้ดี อย่าให้ดับเสียได้น้า” จากนั้นหลวงปู่จึงชักเอาอังสะมาสวมศีรษะให้ท่าน แล้วให้ออกไปห่มผ้าหลังพระอุโบสถ

เมื่อท่านเลิobatดูนาฬิกา จึงทราบที่ท่านมานั่งอยู่ท่ามกลางหมู่สงฆ์นานถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ท่านคิดว่าหลวงปู่ให้เกียรติชี้แนวทางพระนิพพานแก่ท่านขนาดนี้เชียวหรือ หลวงปู่ผู้มีวัยชราแล้ว รวมทั้งหมู่สงฆ์ตลอดจนญาติมิตรต้องมานั่งรอท่าน จนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปตามๆ กัน แต่หลวงปู่มิได้พะวงเรื่องอื่นต้องการเพียงให้ท่านได้เห็นทางไปสู่พระนิพพาน

ระยะเวลาเพียงสั้นๆ ในการบวชของชนติโก ภิกขุ ได้สะท้อนให้เห็นคุณธรรมและความสามารถหลายประการของหลวงปู่ว่า ท่านมีความรักในการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย มีความอดทน มีความเมตตากรุณาต่อศิษย์ มีวิญญูญาณความเป็นครูที่แท้จริง มีความสามารถและศิลปะในการสอน รวมทั้งสามารถหยั่งรู้กำลังบุญบารมีของศิษย์ว่ามีความพร้อมมากน้อยแค่ไหนที่จะบรรลุนิพพาน

ชนติโก ภิกขุ มีความสุขและปิติภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่มีหลวงปู่เป็นพระอุปัชฌาย์ ทำให้รู้วิธีทำใจหยุดใจนิ่งจนกระทั่งได้รู้จักหนทางพระนิพพานที่แท้จริง และได้เป็นหนึ่งในลัทธิขียนานการเข้าถึงธรรมของหลวงปู่